

Beatrice van der Poel & Marcel de Groot (De Kleine Komedie, 7-02-2012)

Geschreven door Armelle van Helden

donderdag, 09 februari 2012 13:55

Dinsdagavond was het de première van het derde theaterstuk van zangeres Beatrice van der Poel, geheten 'Voor we verder gaan'. En zij staat niet alleen op de planken: gitarist Marcel de Groot vergezelde haar op deze winterdinsdagavond. Eerder stonden zij al samen op het podium, namelijk tijdens haar tweede theatershow 'Hard en Hoofd'. Het decor is eenvoudig maar mooi en veel meer is er niet nodig dan een zevental gitaren en 2 mensen die de ruimte op het podium vullen. De drie pijlen die tegen het coulisse-gordijn hangen, een naar links gericht, een naar boven en de derde die bestaat uit twee pijlen, maken het decor helemaal af. De vraag is welke kant het vanavond voor ons op zal gaan?

Een van de dueten met Marcel is een Nederlandse vertaling van het welbekende lied van Nick Cave, 'Where the Wild Roses grow', waarbij de stemmen van Beatrice en Marcel het verdriet voelbaar maken. Marcel heeft een stem die net klinkt als Nick Cave zelf, zijn zang rolt over de muzieknoten heen. Daarnaast zingen zij ook nog een duet waar de volgende (delen van) zinnen in voorkomen: "voordat we verder gaan", "gaan we naar links, dan weer naar rechts" en "verder rechtdoor". De decorpijlen wijzen ons de weg naar waar te gaan.

Tijdens de liedjes zijn er ook momenten waarop er alleen maar het geluid van een, maximaal twee gitaren hoorbaar is. Dit gitarenspeel is een genot om naar te luisteren, waarbij Marcel de gitaar bespeelt zoals maar weinigen in Nederland dit kunnen: vol overgave, genietend van het spel. Ontroerd ben ik door het lied 'Kringen in de rivier' hetgeen Marcel 13 jaar geleden geschreven heeft over het toen roerige Macedonië, kringen die gevormd worden doordat een kindje stenen gooit in het water: "ik heb een kring voor mijn moeder die mij haar wijsheid heeft gegeven". Kippenvel.

Andere liedjes zijn dichterlijke pareltjes, gedichten geschreven door de Amsterdamse stadsdichter F. Starik en door de dichter Jean Pierre Rawi. De heldere en duidelijke stemklanken van Beatrice zorgen ervoor dat de gedichten goed tot hun recht komen in de liedjes. Tussen de liedjes door verhaalt Beatrice literaire teksten van Thomas Verborgt, waardoor ik menig maal op het verkeerde been gezet wordt: is dit nu wat zij vindt, of is dit wat Thomas geschreven heeft en zij nu voordraagt?

Wat mij gedurende de avond opvalt, is dat Beatrice vrijer beweegt wanneer zij geen gitaar bespeelt. Met alleen een microfoon in de hand komt ze mijn inziens meer tot haar recht, kan ze zichzelf met gebaren kracht bijzetten, en komen de passie en pit van de liedjes goed naar voren. Na afloop hoor ik iemand zeggen: "Ze praat mooi" en ik beseft dat dit twee dingen kan betekenen: haar stem is mooi en/of ze spreekt mooie teksten tussen de liedjes door. Maar eigenlijk maakt het niet uit wat waar is, van beide ben ik overtuigd. De pijlen geven ons een richting aan, niet zozeer de juiste weg.

Foto's (c) 2011 Armelle van Helden

<http://www.maxazine.nl/cabaret-voorstelling/4826-beatrice-van-der-poel-a-marcel-de-groot-de-kleine-komedie-7-02-2012>